

til har fulgt, men der er givet Kvarterværterne noget større Godtgørelse for de Ydelser, der bliver forlangt.

Disse Regler for ekstraordinær Indkvartering er noget anderledes end i de fleste andre Lande. Det er ikke almindeligt, at Staten yder Beboerne Godtgørelse for Afgivelse af Kvarter og Staldrum i Krigstid og under Manøvrer, men her er det foreslaaet, at der skal ydes Godtgørelse for al ekstraordinær Indkvartering, naar den varer mere end et Døgn.

Der er i Lovforslaget givet Regler for, hvilke Fordringer man kan stille til Kvarterer under den ekstraordinære Indkvartering, men der er tillige sagt, at under sammentrængt Kantonnement skal Kravene til Kvarterer lempes efter Forholdene, og hvis Indkvarteringen ikke skal vare mere end 14 Dage, maa de paagældende nøjes med de Kvarterer, som efter Omstændighederne kan anvises. Det vil sige, at Beboerne herved er sikret imod, at der fra Militærets Side kan stilles Krav, som bliver til større Gene for dem end nødvendigt.

Jeg skal endnu blot omtale Lovforslagets § 33. Efter denne Paragraf bemyndiges Forsvarsministeren til i Tilfælde af Krig at fastsætte saadanne Ændringer og Tillæg til denne Lov, som er nødvendige af Hensyn til Landets Forsvar, og herunder kan han træffe Bestemmelse om Rekvisition mod passende Godtgørelse af Genstande og Ydelser, som er nødvendige for Hæren eller Søværnet, og som ikke paa anden Maade kan tilvejebringes tilstrækkelig hurtigt. En saadan Bestemmelse staar for mig som noget ganske selvfølgelig, men da der er rejst nogen Modstand imod den i det andet høje Ting, skal jeg tillade mig at sige et Par Ord om den. Det maa vist erkendes af alle, at i Krigstid, hvor Landets og Borgernes Velfærd staar paa Spil, gælder det om, at man ikke lægger Forsvaret Hindringer i Vejen for at kunne træffe de Foranstaltninger, som er nødvendige, for at Krigen kan føres paa rette Maade. Det gælder under saadanne Forhold om, at Mandskabet og Hestene til enhver Tid kan faa den Hvile og Forplejning, som er en nødvendig Betingelse for at opretholde deres Kampdygtighed. Men under saadanne Forhold kan man ikke, naar man skal indkvartere en Styrke, følge de Regler, der er givet for Fredstid. Man kan ikke henvende sig til Byraadet eller paa Landet til Sognekogeden og lade dem foretage Fordelingen af Indkvarteringsstyrken paa Beboerne; det vilde tage for lang Tid. Man kan heller ikke foretage

en Indkvarteringsfordeling saaledes, at den, som Loven ellers forudsætter, falder lige- ligt paa alle Beboerne indenfor et Distrikt. Dette er umuligt, Indkvarteringen maa foretages efter taktiske Hensyn. Man kan heller ikke altid vente at kunne faa de fornødne Forplejningsgenstande tilvejebragt ved Køb, man er ofte nødt til at faa dem paa Stedet, hvor man er. Men naar det fastsættes, at der for det rekvirerede skal ydes en passende Erstatning, kan jeg heller ikke se, at der heri bliver noget uretfærdigt for Beboerne. At saadanne Bestemmelser er nødvendige i Krigstid, erkender man i andre Lande. Jeg skal blot pege paa, at i Lovreglerne i Sverige og Norge er der ganske tilsvarende Bestemmelser som her. Der er kun den ene Forskel, at i Norge og Sverige gives Bemyndigelsen til Rekvisition af Kvarterer, Genstande og Ydelser direkte til de militære Myndigheder, medens det her foreslaas, at Forsvarsministeren skal fastsætte de nærmere Bestemmelser.

Jeg skal med disse Ord paa mit Partis og egne Vegne anbefale, at Lovforslaget nyder en velvillig og hurtig Behandling i dette høje Ting.

Henrik Nielsen: Som allerede bemærket af den højtærede Indenrigsminister og af den ærede Ordfører for Venstre (Birke), var det Meningen med Revisionen af Indkvarteringsloven, at der skulde gøres Ret og Skel til begge Sider, det vil i dette Forhold sige, at hverken Kommuner eller Staten skulde forfordeles ved Indkvarteringen. Saavel den ærede Ordfører for Venstre som den højtærede Minister gjorde gældende, at naar man ser paa de Ydelser, som her skal afgives til Kommunerne, maa man tage i Betragtning de Fordele, der absolut er forbundet for en Kommune med at modtage Indkvartering. Det er en meget almindelig Opfattelse, at naar en Kommune faar Garnison, opnaar den derved en Fordel, som man har Lov til at regne med, naar man skal fastsætte Ydelser, der skal afgives af Staten. Da vi i sin Tid i Indkvarteringsudvalget forhandlede i Anledning af, at Mandskaberne skulde flyttes til de sjællandske Byer, blev det ogsaa stærkt fremhævet, at det var sikkert en meget betydelig Fordel, man derved tilførte de paagældende Kommuner, og jeg skal indrømme, at adskillige Kommuner heller ikke var klogere end, at de mente, at der virkelig derigennem opnaaedes et ikke ringe Gode, idet man gik ud fra, at der indirekte vilde vindes betydeligt ved den Merforretning, som tilførtes vedkommende